

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ :

Ἐξωτερικοῦ :

Ἑτησία δρ. 8,—

Ἑτησία φρ. 10,—

Ἑξαμηνος 4,50

Ἑξαμηνος 5,50

Τριμηνος 2,50

Τριμηνος 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἑσωτερ. λ. 10. Ἑξωτερ. λ. 15

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἑκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρθάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 18ος

Ἐν Ἀθήναις, 26 Νοεμβρίου 1911

Ἔτος 33ον.—Ἀριθ. 52

ΠΕΡΣΕΥΣ Ο ΝΙΚΗΤΗΣ ΤΗΣ ΓΟΡΓΩΝΟΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΣ'. (Συνέχεια)

— Πηγαίνω νὰ τὸ πολεμήσω. Νὰ μὲ ὑποσχεθῇς ὅμως πρῶτα ὅτι, ἂν ἐπανεέλθω νικητής, θὰ θελήσῃς νὰ γίνῃς γυναικᾶ μου καὶ νὰ βασιλεύσῃς μαζί μου εἰς τὸ πλοῦσιον Ἀργος, διότι εἰμαι υἱὸς τοῦ βασιλέως αὐτῆς τῆς πόλεως.

Ἡ Ἀνδρομέδα τοῦ τὸ ὑποσχεθῇ καὶ ὁ Περσεὺς ὑψώθη περιχαρὴς εἰς τὸν αἶρα, ἐνῶ ἐκείνη καθημένη ἐπὶ τοῦ βράχου, ἀνέμενε τρέμουσα τὸ ἀποτέλεσμα τῆς μάχης.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΖ'

Ὁ Περσεὺς χρησιμοποιεῖ τὴν κεφαλὴν τῆς Μεδούσης.

Τὸ θαλάσσιον τέρας ἐπριχώρει, ὁμοιον πρὸς πελώριον μαῦρον πλοῖον. Ἐκκολυμβοῦσε παραλλήλως πρὸς τὴν ἀκτὴν, ἀφινόμενον νὰ θωπεύεται ἀπὸ τὰ κύματα, καὶ ἐπεβράδυνε κάθε τὸσον τὴν πορείαν του παρὰ τοὺς ὅρους καὶ τ' ἀκρωτήρια διὰ νὰ κούγῃ τὰ γέλια τῶν νεαρῶν πλυτριῶν ἢ τὰς φωνὰς τῶν παιδιῶν ποῦ ἐλούοντο εἰς

τὴν παραλίαν. Τὰ πλευρά του ἦσαν σκεπασμένα μὲ φύκια καὶ κογγύλια, τὸ νερὸν ἐξήρχετο μὲ ὀρμὴν ἀπὸ τὸ τεράστιον στόμα του καὶ ἐνῶ ἐπροχώρει βραδέως, ἐστίλβεν ὅλον ὑπὸ τὰς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου.

Ἐπὶ τέλους εἶδε τὴν Ἀνδρομέδαν καὶ ὤρμησε πρὸς τὴν λείαν του, ἀφίνον ὀπισθέν του ἀφρώδη αὐλακα, ἐνῶ οἱ ἰχθεῖς ἐτρέποντο πρὸ αὐτοῦ εἰς φυγὴν. Τότε, ἀπὸ τὰ ὕψη τοῦ αἵερος, ὁ Περσεὺς κατήλθεν ἐμπρὸς του.

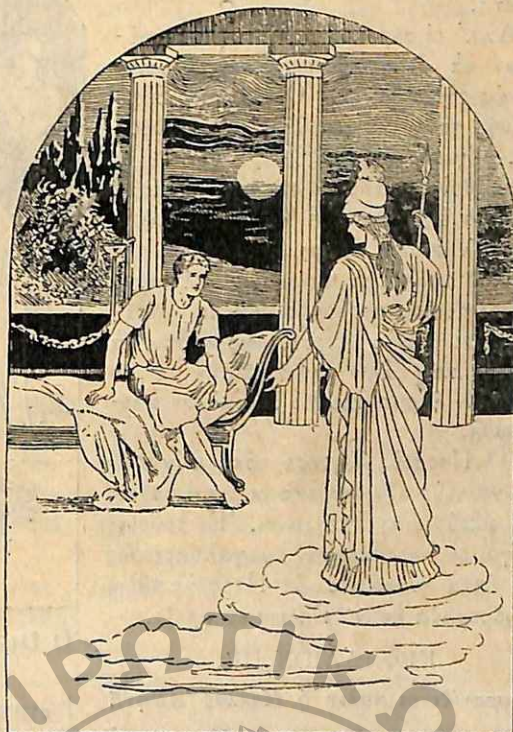
Ἡ Ἀνδρομέδα ἔκρυψε τὸ πρόσωπόν της ἀπὸ φόβου. Ἀλλ' ὅταν, φοβισμένη ἀκόμη, ἐτόλμησε νάνυψώσῃ τὴν κεφαλὴν, εἶδε τὸν Περσεῶ ἐπιστρέφοντα. Ἀντὶ τοῦ τέρατος, δὲν ὑπῆρχε τώρα παρὰ ἓνας μεγάλος μαῦρος βράχος, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐθαύοντο τὰ κύματα.

Τότε ὁ Περσεὺς ἐπανεφέρει θριαμβευτικῶς τὴν Ἀνδρομέδαν σφάν καὶ ἀδελβῇ, πρὸς μεγάλην χαρὰν τῶν κατοίκων τῆς Αἰθιοπίας, οἱ ὁποῖοι, ἀπὸ τοῦ ὕψους τῶν βράχων κατεσκόπευαν τὸ τέρας, κλαίοντες τὴν τύχην τῆς βασιλοπαιδος. Καὶ μόλις τὴν εἶδαν ἐλευθεράν, ἐκτὸς κινδύνου, ἐξέπεμψαν ἄγγελον πρὸς τὸν Κηφέα καὶ τὴν Κασσιόπειαν. Οἱ δυστυχεῖς αὐτοὶ ἐπερίμεναν τὸ ἄγγελμα τοῦ θανάτου τῆς κόρης των, καθήμενοι κατὰ γῆς εἰς σκοτεινὸν θάλαμον τοῦ ἀνακτόρου των, φοροῦντες τριχίνους σάκκους καὶ ἐπὶ τῆς κόμης ἔχοντες τέφραν. Ὅταν ἔμαθαν τὸ θαῦμα, ἐσηκώθησαν εὐθὺς, ἐνεδύθησαν λαμπρὰ φορέματα καὶ ἔβησαν εἰς προὔπαντήσιν τῆς Ἀνδρομέδας, τὴν ὁποίαν συνώδευεν ὅλος ὁ λαὸς μὲ ὄργανα καὶ μεῖασματα.

— Εὐγενῆ ξέ-
νε, εἶπε τότε ὁ
Κηφεὺς πρὸς τὸν

Περσεῶ μείνε ἐδῶ σὲ κάμνω γαμβρόν μου καὶ σοῦ δίδω τὸ ἥμισυ τοῦ βασιλείου μου.

— Θὰ γίνω γαμβρὸς σου, ἀπεκρίθη ὁ Περσεύς, ἀλλὰ δὲν ἔχω ἀνάγκην τοῦ βασιλείου σου· διότι βιάζομαι νὰ ἐπανίδω τὴν Ἑλλάδα, προσφιλὴ πατρίδα μου,

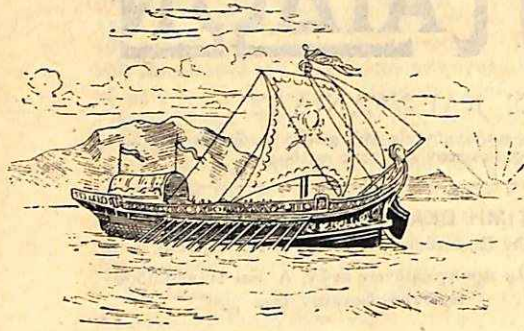
«Ὁ Περσεὺς εἶδε πάλιν τὴν Ἀθηνᾶν...»

καὶ τὴν μητέρα μου ποῦ μὲ περιμένει.

— Μὴ μοῦ πάρῃς τὴν κόρην μου ἀπὸ τώρα! ἱκέτευσεν ὁ Κηφεὺς. Μείνατε μαζί μας ἓν ἔτος καὶ κατόπιν φεύγετε.

Ὁ Περσεὺς συγκατετέθη. Ἀλλὰ φθάσαντες εἰς τὸ ἀνακτορὸν, εὗρον παρὰ τὴν εἴσοδον τὸν Φινέα, ἀδελφὸν τοῦ Κηφέως, μανιώδη καὶ περιστοιχιζόμενον ἀπὸ τοὺς υἱούς του, τοὺς δούλους του καὶ τοὺς στρατιώτας του.

— Δὲν θὰ ὑπανδρεύσῃς τὴν κόρην σου μὲ αὐτὸν τὸν ξένον, ἐφώνηξε πρὸς τὸν Κηφέα, τοῦ ὁποίου κανεὶς δὲν γνωρίζει οὔτε τὸ ὄνομα. Δὲν ὑπεσχεθῇς τὴν Ἀνδρομέδαν εἰς τὸν υἱόν μου; Καὶ τώρα ποῦ ἐπανήλθες ζωντανή ὁ μνηστήρ της

δεν έχει το δικαίωμα να την απαιτήσει ;

— Ο Περσεύς αγέλασε περιφρονητικώς.

— « Αν ο υίός σου επιθυμῇ νύμφην, εἵπεν, ἄς υπάγῃ νὰ τὴν κατακτήσῃ μόνος του. Ἐσώσα τὴν Ἀνδρομέδαν καὶ ὅσον ζῇ ἀνήκει εἰς ἐμέ καὶ εἰς κανένα ἄλλον. Ἀχάριστε ! Ἐγὼ δὲν ἔσωσα τὴν χώραν σου καὶ τὴν ζωὴν τῶν υἱῶν σου καὶ τῶν θυγατέρων σου ; Αὐτὴ εἶνε ἡ ἀνταμοιβή μου ; Φύγε, εἰδεμή θὰ μετανοήσῃς. »

Ἀλλ' οἱ στρατιῶται τοῦ Φινέως ἔσυραν τὰ ξίφη καὶ ὤρμησαν ἐναντίον του ὡς ἀγρία θηρία. Ὁ Περσεύς ἀπεκάλυψε τότε τὴν κεφαλὴν τῆς Μεδούσης, λέγων :

— Ἴδου τί ἐλύτρωσε τὴν μνηστὴν μου ἀπὸ ἐν θνητῶν καὶ θὰ τὴν λυτρώσῃ ἀπὸ πολλὰ ἄλλ' ἀκόμη !

Ἐνῶ ὠμίλει, ὁ Φινεύς καὶ οἱ στρατιῶται τοῦ ἐστάθησαν ἀκίνητοι, ἀδρανεῖς, καὶ πρὶν ὁ Περσεύς προφθάσῃ νὰ καλύψῃ καὶ πάλιν τὴν κεφαλὴν μὲ τὸ τράχειον δέρμα, ἐκείνοι ὅλοι εἶχαν ἀπολιθωθῇ.

Ὁ Περσεύς ἐζήτησε τότε μογλοῦς διὰ νὰ τοὺς σηλώσῃ ἀπὸ ἐκεῖ καὶ κανεῖς δὲν εἰσέβρει τί ἀπεύγιναν. Ἐν τούτοις οἱ γάμοι ἐωρτάσθησαν μεγαλοπρεπῶς ἐπὶ ἐπτά ἡμέρας, ὁ δὲ Περσεύς καὶ ἡ Ἀνδρομέδα ἦσαν τελείως εὐτυχεῖς.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΙ'.

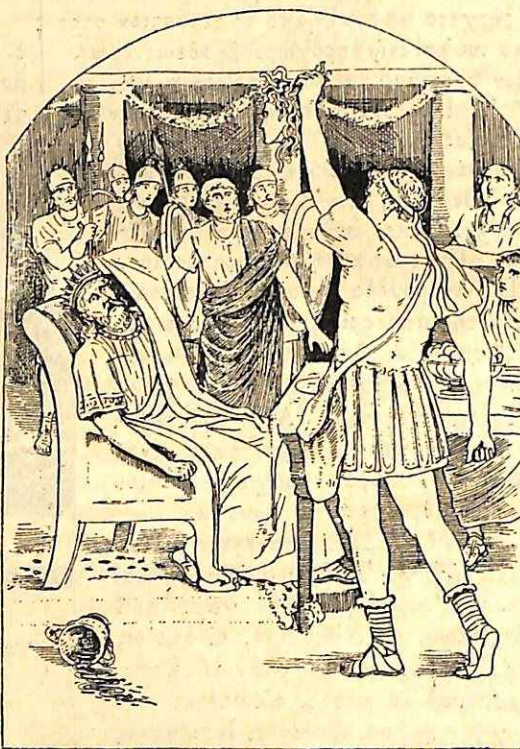
Ἐμφανίζεται πάλιν ἡ Παλλὰς Ἀθηνᾶ

Μετὰ μίαν ἐβδομάδα, ὁ Περσεύς εἶδε πάλιν εἰς τὸν ὕπνον του τὴν Ἀθηνᾶν. Ἐστάθη ὀρθία ἐμπρὸς του, ὅπως τὴν εἶχεν ἰδῆ καὶ πρὸ ἐπτά ἐτῶν εἰς τὴν νῆσον, τὸν ἐκάλεισε μὲ τὸνομά του καὶ τῷ εἶπε :

— Περσεῦ, ἐφέρθης σὰν ἄνδρας καὶ ἀντημείφθης. Βλέπεις, ὅτι οἱ Θεοὶ εἶνε δίκαιοι καὶ βοηθοὶν ἐκείνους οἱ ὁποῖοι βοηθοὶν ἐαυτοῦς. Δός μου τώρα τὸ ξίφος, τὰ σανδάλια καὶ τὸ κράνος, διὰ νὰ τὰ δώσω εἰς τοὺς νομίμους κυρίους των. Εἴμφορὲς νὰ κρατήσῃς ἀκόμη τὴν κεφαλὴν τῆς Γοργόνης διότι θὰ σοῦ χρειασθῇ εἰς τὴν Ἑλλάδα. Κατόπιν θὰ τὴν ἀποθέσῃς εἰς τὸν ναόν μου, διὰ νὰ μοῦ χρησιμεύσῃ ὡς ἀσπίς ἐναντίον τῶν Τιτάνων, τῶν τεράτων, τῶν ἐχθρῶν τῶν

Θεῶν καὶ τῶν θνητῶν. Ὅσον διὰ τὴν χώραν αὐτὴν, εἰς τὸ ἐξῆς δὲν θὰ ὑποφέρῃ οὔτε ἀπὸ πλημμύρας οὔτε ἀπὸ σεισμῶς. Κατηύνασα τὰ κύματα καὶ τὸ πῦρ. Εἶπε εἰς τοὺς κατοίκους νὰ ἐγείρουν βωμοὺς εἰς τὸν Δία καὶ εἰς ἐμέ καὶ νὰ λατρεύουν τοὺς Ἀθανάτους, κυρίους τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς.

Ὁ Περσεύς ἐσηκώθη διὰ νὰ τῆς δώσῃ τὸ ξίφος, τὸ κράνος καὶ τὰ σανδάλια. Ἀλλ' ἐξύπνησε καὶ τὸναιρον ἐξηραίνον. Ἐν τούτοις δὲν ἦτο καὶ αὐτὸ ὄνειρον, διότι ἡ μὲν κεφαλὴ τῆς Μεδούσης, τυλιγμένη μὲ τὸ τράχειον δέρμα, εὐρίσκετο εἰς τὴν θέσιν τῆς. Τὸ ξίφος ὅμως, τὸ κράνος καὶ τὰ σανδάλια εἶχον γίνει ἀφαντα. Καὶ ὁ Περσεύς δὲν τὰ ἐπανεῦρε. Τὸν ἐκυρίευσεν τότε θάμβος καὶ ἐκ-

« Ὁ Περσεύς ἐσήκωσε τὴν κεφαλὴν τῆς Μεδούσης. »
(Σελ. 415, στ. α'.)

στασις. Μόλις ἐξημέρωσεν, ἐξήλθε, διηγῆθαι τὸ θαῦμα εἰς τοὺς κατοίκους τῆς πόλεως καὶ τοὺς διέταξε νὰ ἐγείρουν βωμοὺς εἰς τὸν Δία, πατέρα ἀνδρῶν τε καὶ Θεῶν, καὶ εἰς τὴν Ἀθηνᾶν, τὴν χαρίζουσαν εἰς τοὺς ἥρωας φρόνησιν. Τέλος τοὺς εἶπε νὰ σπεύρουν καὶ νὰ κτίζουσιν ἀρόθως, διότι εἰς τὸ ἐξῆς οὔτε πλημμύραι οὔτε σεισμοὶ θὰ ἐγίνοντο, κατὰ τὴν ὑπόσχεσιν αὐτῆς τῆς Ἀθηνᾶς.

Οἱ κάτοικοι τῆς Αἰθιοπίας ἠκολούθησαν ἐπὶ τινα καιρὸν τὰς συμβουλὰς τοῦ Περσέως καὶ ἔζησαν εὐτυχεῖς. Ἀλλὰ μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ ἥρωος, ἐλησμόνησαν καὶ Ἀθηνᾶν καὶ Δία καὶ ἤρχισαν πάλιν νὰ λατρεύουν τὴν Ἀτέρρατιν, βασιλισσαν τῆς ἱερᾶς λίμνης μὲ τὰ-

θάνατα ψάρια, καὶ νὰ θυσιάζουν τὰ τέκνα των εἰς τὸν Θεὸν τοῦ πυρός. Ἐκ τούτου θυμωθεὶς ὁ Ζεὺς ἐστείλεν ἐναντίον των ξένον ἔθνος, προερχόμενον ἀπὸ τὴν Λίγυπτον, τὸ ὁποῖον τοὺς ἐπολέμησε καὶ τοὺς ἐξολόθρευσε. Εἶνε ἡ ἱστορία τοῦ πολέμου τῶν Ἑβραίων κατὰ τῶν κατοίκων τῆς Χαναάν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'.

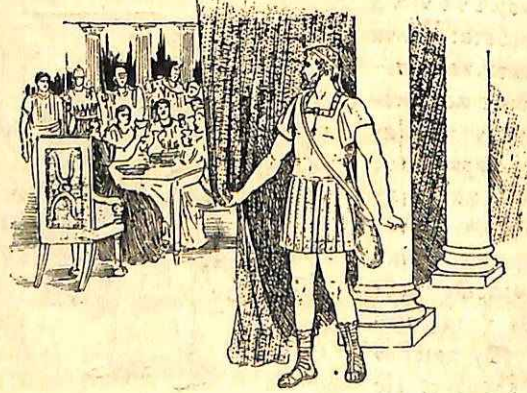
Ἡ ἐκδίκησις τοῦ Περσέως.

Μετὰ ἓν ἔτος, ὁ Περσεύς ἐμίσθωσε ναύτας Φοίνικας ἀπὸ τὴν Τύρον. Ἐκοίπε δρῦς καὶ κατεσκευάσεν θαυμασίον πλοῖον, τὸ ὁποῖον ἐβάψε κόκκινον καὶ μαῦρον. Κατόπιν ἐφόρτωσεν εἰς αὐτὸ τοὺς θησαυροὺς του, κοσμήματα, ὑφάσματα, ἐπεβιβάσθη μὲ τὴν Ἀνδρομέδαν καὶ ἀπῆλθον ἀπὸ τὴν Ἰόπην πρὸς Λύπην ὁλῶν τῶν κατοίκων. Ἀλλ' ἄφισεν ὀπίσω του τὴν ἀνάμνησιν τοῦ ἄθλου του καὶ χίλια ἔτη ἀργότερον ἐδεικνύετο ἀκόμη εἰς τὴν Ἰάφρον τῆς Παλαιστίνης ὁ βράχος τῆς Ἀνδρομέδας.

Ὁ Περσεύς μὲ τὸ πλοῖόν του καὶ μὲ τοὺς Φοίνικας του διηρμήθη πρὸς δυσμὰς, μέχρι τοῦ Αἰγίου Πελάγους, καὶ ἐφθασεν οὕτως εἰς τὴν πατρίδα του. Ἐκεῖ ἄφισε τὸ πλοῖόν του εἰς τὴν ἀκτὴν καὶ ἐτρεξεν ὅπως ἄλλοτε, νὰ ἐναγκαλισθῇ τὴν μητέρα του καὶ τὸν ἀγαθὸν Θεὸν τοῦ πατέρα Δίκτυν. Μετὰ τὰς πρώτας διαγύσεις καὶ τὰ δάκρυα τῆς χάρας—εἶχον ἐπτά ἔτη νὰ ἰδοῦν, — ὁ Περσεύς διευθύνθη εἰς τὰ ἀνάκτορα τοῦ Πολυδέκτου, κρατῶν ἐντὸς τοῦ τραγείου δέρματος τὴν κεφαλὴν τῆς Μεδούσης.

Ὁ Πολυδέκτης τὴν στιγμήν ἐκείνην προήδρευεν ἑνὸς μεγάλου συμποσίου. Εἰς ἐκάστην πλευρὰν τῆς τραπέζης ἐκάθηντο οἱ μεγιστάνες του κατὰ τάξιν ἀξιώματος, τρώγοντες καὶ πίνοντες. Μουσικὰ ὄργανα, αὐλοὶ καὶ ἄρποι δὲν ἔπαυαν νὰ τοὺς διασκεδάζουν, ἐνῶ ἐκείνοι, εὐθυμῶνται ἐξέβαλλον κραυγὰς καὶ συνέκρουον τὰ κύπελα.

Ὁ Περσεύς ἐστάθη παρὰ τὴν θύραν καὶ ἐφώνησε τὸν βασιλέα μὲ τὸνομά του. Κανεῖς ἀπὸ τοὺς συνδαιτυμένους δὲν ἀνεγνώρισε τὸν Περσέα, διότι κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἀπουσίας του εἶχε μεταβληθῇ. Ἡ το-

παίδι σχεδὸν ὅταν ἔφυγε, καὶ ἐπανήρχετο ἄνθρωπος, ἥρως. Οἱ ὀφθαλμοὶ του ἔλαμπον ὡς τοῦ ἀστὸς, ἡ γενεὶάς του ἦτο πυκνὴ ὡς τοῦ λέοντος καὶ ἐστέκετο ἐκεῖ εὐρυτε- νῆς καὶ ὑπερήφανος.

Ὁ Πολυδέκτης ὅμως, ὁ κακὸς βασιλεύς, τὸν ἀνεγνώρισε καὶ ἡ καρδία του ἐσκληρύνθη ἀκόμη περισσότερον. Μὲ ὕφος περιφρονητικὸν ἀνέκραξε :

— Καλῶς ἦλθες ! Ἀλλὰ ποῦ εἶνε ἡ ὑπόσχεσίς σου ; Σοῦ ἦτο εὐκολότερον βεβαίαια νὰ τὴν δώσῃς παρὰ νὰ τὴν κρατήσῃς !

— Ἐκεῖνοι, τοὺς ὁποίους προστατεύουν οἱ Θεοὶ, κρατοῦν τὰς ὑποσχέσεις των καὶ ἐκεῖνοι ποῦ τοὺς περιφρονοῦν θερίζουν, ὅτι ἐσπείραν. Ἴδου ἡ κεφαλὴ τῆς Μεδούσης !

Καὶ ὁ Περσεύς ἀπεκάλυψε καὶ ἐσήκωσε τὴν κεφαλὴν τοῦ Γοργόνης. Ὁ Πολυδέκτης καὶ οἱ μεγιστάνες του φρίττουν καὶ ὠχριοῦν βλέποντες τὴν τρομερὰν ἐκείνην μορφήν. Προσπαθοῦν νὰ ἐγερθοῦν ἀλλ' εἰς μάτην. Ποτὲ πλέον δὲν οὐκ ἀφίσουν τὰ ἐδωλῖά των. Προσηλώθησαν ἐπ' αὐτῶν διὰ παντός, ψυχρὰ πλέον ἀγάλατα πέτρινα.

Ὁ Περσεύς τοὺς ἐστρεψε τὰ νῶτα καὶ ἐπέστρεψεν εἰς τὸν ὄρμον ὅπου εἶχεν ἀφίσῃ τὸ πλοῖόν του. Ἐχάρισε τὸν βασιλεῖον εἰς τὸν ἀγαθὸν Δίκτυν καὶ ἀνεχώρησεν ἀπὸ τὴν νῆσον μὲ τὴν σύζυγόν του καὶ τὴν μητέρα του.

Ὁ Πολυδέκτης καὶ οἱ συνδαιτυμόνες του ἀκίνητοι αἰωνίως, ἀπέμειναν καθισμένοι μὲ τὰ κύπελλα ἐμπρὸς των. Αἱ δόχοι ἄνωθεν τῶν κεφαλῶν των κατέρρευσαν καὶ οἱ τοῖχοι ὀπισθεν των ὁμοίως. Ἡ τράπεζα τοῦ συμποσίου κατέπεσεν εἰς κόνιν καὶ χόρτα ἐφύτρωσαν ἀνάμεσα εἰς τοὺς πόδας των. Ἀλλ' ἐπὶ τοῦ λόφου ὅπου ἦτο κτισμένος τὸ ἀνάκτορον, ἕνας κύκλος ἀπὸ φαίρας πέτρας ὑπάρχει μέχρι σήμερον. Εἶνε ὁ Πολυδέκτης περιστοιχιζόμενος ὑπὸ τῶν μεγιστάνων του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Κ'.

Τὸ τέλος τοῦ βασιλείου Ἀκρίσιου.

Ὁ Περσεύς ἀνεχώρησε διὰ τὸ Ἄργος. Μόλις ἐφθασεν εἰς τὴν πόλιν, ἔμα-

θεν ὅτι ὁ πάππος του Ἀκρίσιος εἶχε φύγῃ. Διότι ὁ ἀδελφὸς τούτου Προῖτος τὸν εἶχε πελεμήσῃ καὶ πάλιν. Ἐλθὼν εἰς Τίρυνθα καὶ διαπεράσας τὸν ποταμὸν, ἐκυρίευσεν τὸ Ἄργος καὶ ἐξεδίωξε τὸν Ἀκρίσιον, ὁ ὁποῖος κατέρυγεν εἰς τὴν Λάριссαν, τὴν χώραν τῶν Πελασγῶν.

Ὁ Περσεύς συνήρτισεν τοὺς Ἀργεῖους, τοὺς ἐρανέρωσε ποῖος ἦτο καὶ τοὺς διηγῆθαι τοὺς ἄθλους του. Τότε οἱ εὐγενεῖς, ἀναγνωρίσαντες τὴν ἀξίαν του, τὸν ἀνεκήρυξαν βασιλέα, ἔγειναν κύριοι τῆς πόλεως, ἐφόνευσαν τὸν Προῖτον, ὑπεδούλωσαν τοὺς Κύκλωπας καὶ τοὺς ἡνάγκασαν νὰ περιβάλουν τὸ Ἄργος μὲ τεῖχος ὁμοῖον μ' ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον εἶχον κατασκευάσῃ εἰς τὴν Τίρυνθα. Κατόπιν ἔκαμαν μεγαλοπρεπεῖς ἐορτὰς πρὸς τιμὴν τοῦ νέου των βασιλέως, ἐκλεκτοῦ τοῦ Διὸς.

Ἀλλ' ὁ Περσεύς ἐπεθύμει διακαῶς νὰ ἰδῇ τὸν πάππον του. « Βεβαίως, ἐσυλλογιζέτο, θὰ μὲ ἀγαπήσῃ τώρα ποῦ ἐπέστρεψα νικητής. Θὰ τὸν εὕρω, ὅταν ἐπαναφῶ καὶ θὰ βασιλεύσωμεν καὶ οἱ δύο ἐν ὁμονοίᾳ. »

Οὕτως ὁ Περσεύς, ἀκολουθούμενος ἀπὸ τοὺς Φοίνικας του, ἀνεχώρησε καὶ ἐφθασεν εἰς τὴν πελασγικὴν Λάριссαν. Ἐκεῖ εὗρεν ἐορτὰς, ἀγῶνας, συμπόσια. Διότι ὁ βασιλεὺς τῆς χώρας Τευτομένης ἤθελε νὰ τιμῇ δι' αὐτῶν τὸν Ἀκρίσιον.

Ὁ Περσεύς χωρὶς νὰ φανερωθῇ εἰς κανένα, ἔκρινε τὸν δαυτὸν πώγωνα, ἐκαλλώπισθη, ἔγεινε πάλιν ὁ ὠραίος ἔφηβος, τὸν ὁποῖον ἐγνώρισαν, καὶ μετέβη εἰς τοὺς ἀγῶνας. « Ἐάν νικήσω, ἐσυλλογιζέτο, ὁ πάππος μου θὰ ὑπερηφανευθῇ καὶ θὰ διατεθῇ καλλίτερα πρὸς ἐμέ. »

Ἀπέβαλε τὸ κράνος του, τὸν θώρακά του καὶ τὰ ἐνδύματα καὶ ἀνέμειχθη μετὰ τῶν νεαρῶν ἀθλητῶν. Ὅλοι τὸν ἐθαύμασαν τότε καὶ ἔλεγον : « Ποῖος εἶνε ὁ ξένος αὐτὸς νέος, ὁ ὠραίος καὶ ἀλκιμος ; Βεβαίως θὰ εἶνε κάποιος ἥρως, υἱὸς Ὀλύμπιου Θεοῦ ! »

Ὁ θαυμασμὸς τῶν θεατῶν ἐδιπλασιάσθη ὅταν ἤρχισαν οἱ ἀγῶνες. Διότι ὁ Περσεύς τοὺς ἐνίκουσεν ὅλους καὶ εἰς τὸν δρόμον, καὶ εἰς τὸ ἄλμα, καὶ εἰς τὴν

πάλην. Κανεῖς δὲν ἔρριψε τὸ ἀκόντιον μακρύτερα ἀπὸ αὐτόν. Εἰς τέσσαρα ἀγωνίσματα ἀνεκέρχθη νικητής καὶ ἐστεφανώθη μὲ τέσσαρας στεφάνους. Τότε ἐσυλλογίσθη : « Ὑπάρχει ἀκόμη ἕνας στεφάνος ; θὰ τὸν πάρω καὶ αὐτὸν καὶ ἔπειτα θὰ τοὺς καταθέσω ὅλους εἰς τοὺς πόδας τοῦ πάππου μου Ἀκρίσιου. »

Ἐβλέπε τὸν Ἀκρίσιον, καθήμενον πλησίον τοῦ βασιλέως Τευτομένου, μὲ τὸ σκήπτρον εἰς τὴν χεῖρα καὶ μὲ τὴν μακρὰν λευκὴν γενειάδα, κατερχομένην μέχρι τῶν γονάτων του. Ἡ θέα του τὸν συνενήνησε μέχρι δακρύων. « Βεβαίως, ἐσυλλογίσθη, εἶνε καλὸς βασιλεὺς ; ἀλλὰ καὶ ὁ ἐγγονὸς του, ἐλπίζω, δὲν εἶνε ἀνάξιός του. » Ἐλαβε τότε τὸν δίσκον καὶ τὸν ἔρριψε πέντε ὀργυῖας μακρύτερ' ἀπὸ τοὺς ἄλλους. Οἱ θεαταί, ἐξάλλοι ἀπὸ ἐνθουσιασθόν, ἐφώνησαν :

— Μακρύτερ' ἀκόμη, γενναῖε ξένε ! Ποτὲ δὲν εἶδαμεν τέτοιον ἀθλητὴν !

Ὁ Περσεύς ἔρριψε καὶ πάλιν τὸν δίσκον μὲ ὄλην του τὴν δύναμιν. Ἀλλ'

ἰσχυρὸς ἄνεμος, ἐγερθεὶς οἰφινιδίως τὴν στιγμήν ἐκείνην, ἐξέστρεψε τὸν δίσκον ἀπὸ τὴν διέθουνσίν του καὶ τὸν ἔφερε νὰ πέσῃ εἰς τοὺς πόδας τοῦ βασιλέως Ἀκρίσιου. Ὁ γέρονς ἐλιποθύμησεν ἀπὸ τὸν πόνον, καὶ ὅταν τὸν ἐσήκωσαν, ἦτο νεκρός.

Ὁ Περσεύς ἐξέσπινε τότε τὰ φορέματά του, ἐκαλύφθη μὲ τέφραν καὶ ἔκλαυσεν ἐπὶ πολὺ. Ἐπιτέλους ἐσηκώθη καὶ εἶπεν εἰς τοὺς παρευρισκομένους :

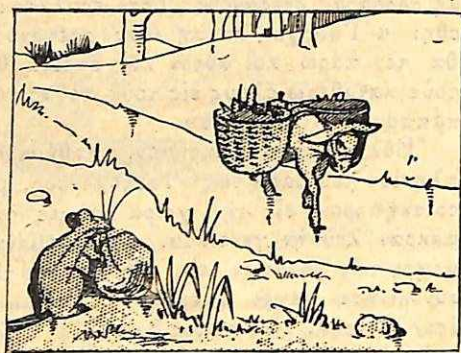
— Οἱ Θεοὶ κρατοῦν τὸν λόγον των καὶ ὅ, τι προλέγουσιν γίνεται ! Εἴμαι ὁ Περσεύς, ὁ ἐγγονὸς τοῦ Ἀκρίσιου, ὁ νικητὴς τῆς Γοργόνης.

Ἐπεῖτα τοὺς εἶπεν ὅτι ὑπῆρχε χρησμός, κατὰ τὸν ὁποῖον αὐτὸς ἐμελλε νὰ φωνεύσῃ τὸν πάππον του, καὶ τοὺς διηγῆθαι ὅλην του τὴν ἱστορίαν.

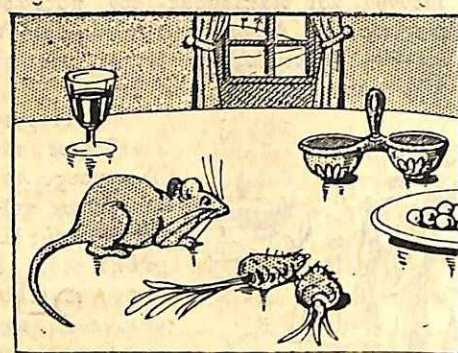
Ἐκήρυξεν τὸν Ἀκρίσιον μεγαλοπρεπῶς. Ὁ Περσεύς ἐσήλθεν εἰς τὸν ναόν, διὰ νὰ ἐξαγνισθῇ ἀπὸ τὸν ἀκούσιον φόνον, τὸν ὁποῖον εἶχε διαπράξῃ, καὶ κατόπιν ἐπανήλθεν εἰς τὸ Ἄργος, ὅπου ἐβασίλευσεν ἐν εἰρήνῃ μὲ τὴν ὠραίαν Ἀνδρομέδαν. Ἀπέκτησαν τέσσαρας υἱοὺς καὶ τρεῖς θυγατέρας καὶ ἀπέθανον εἰς γῆρας, βαδοί.

(ΤΕΛΟΣ) Μετάφρ. ΓΡ. Ξ.

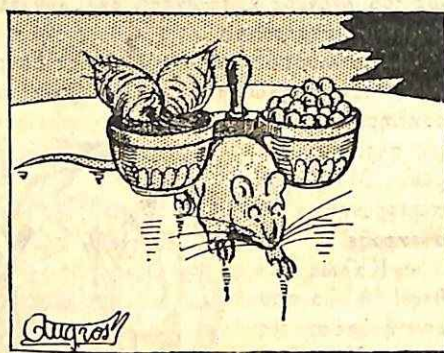
ΠΩΣ Ο ΣΤΑΚΤΕΡΟΥΛΗΣ ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑΤΙΖΕΤΑΙ ΑΠΟ ΤΟΝ ΚΥΡ - ΜΕΝΤΙΟΝ

Μια μέρα ο Στακτερούλης, ποντικός εξυπνότατος, έτυχε να ιδή τον Κύρ-Μέντιον να κουβαλάει στη χούλα λαχανικά μέσα σε καλάθι διπλό. «Τί ωραία ιδέα! συλλογίσθηκε. Έτσι

ή ισορροπία κρατείται λαμπρά. Να εύρισκα κι' εγώ τίποτα τέτοιο!...» Και την ίδια μέρα, εκεί που έκανε τον περίπατόν του επάνω... στο τραπέζι, βλέπει μίαν άλατιέρα. «Νάτο!

φώναξε, το βρήκα!» «Έτσι, από την ημέρα, εκείνη κατά το παράδειγμα του Κύρ-Μέντιον, ο έξυπνος Στακτερούλης κουβαλάει τα πράγματα στο σπίτι του... με καλάθι διπλό.

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ—ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

[Από το 'Ημερολόγιον παλαιού συνδρομητού της Διαπλάσεως, αναγνώστου του 'Ιουλίου Βέρν].

Δεν ξέρω γιατί, όσες φορές πάγω κατά τον 'Αϊ-Γιάννη, έναι αισθημα άλλοκοτο και άπροσδιόριστο συνέχει την ψυχή μου. 'Ο ήχος της θάλασσας που βούζει σαν από μακριά, οι κυμμένοι βράχοι, ή πλατειές άμμουδιές, ή έρημια της έξοχης και πέρα στο βάθος, από τώνα μέρος ο όρίζων με κάτι άσπράδια στέες κορφές των κυμάτων, τότε θαμπός και πότε καθαρογραμμένος, και από άλλο μέρος τα πράσινα βουνά τα φουντωτά, άλλοτε καθαρία κι' άλλοτε παγνισμένα, όλ' αυτά μου παίρνουν την ψυχή και μου την ξεσηκώνουν. Νομίζω πως δεν είμαι πια εδώ, στο χωριό μου, άλλα κάπου άλλο, μακριά, πολύ μακριά, σ' άγνωστες χώρες έρημικές... Και μου φαίνεται μάλιστα κάπου-κάπου πως θα ιδώ τώρα-δά να ξεπροβάλλει καμμία πιρόγα ή κανένας κάτοικος των έξωτικών χωρών.

Δεν γνωρίζω κανένα άλλο μέρος, που να μου κάμνει τέτοια βαθειά έντύπωση και να μου πλακώνει τόσο την καρδιά. Κι' αυτό από μικρό παιδί. 'Από τότε, φαίνεται, ποτισμένος με τες περιγραφές των μεγάλων θαλασσών του Βέρν, ένόμιζα πως ξανάβλεπα στ' αληθινά όσα μες στα βιβλία του διάβαζα. Και γενόμενα κι' εγώ ένας από τους ήρωάς του, και νόμιζα για μία στιγμή πως ταξίδευα κι' εγώ στα μέρη, ταχγρια άλλα και μαγευτικά. τα ξένα και φιλόξενα, τ' άγνωριστα κι' έλκυστικά, που μου ζωγράφισε. Και μ' άρεσε πάντα να πηγαίνω να κάθωμαι ώρες εκεί, στην μελαγχολική των κατασάβραχων μοναξιά και να λησμονιούμαι για λίγο με την ιδέα του 'Απέραντου που μου έδιναν.

Έτσι και τώρα μ' άρέσει να φέρνω το γύρο μου προς αυτό το μέρος και συνέχομαι πάλι από το ίδιο αίσθημα, συντροφευμένο τώρα από ένθιμους παιδικές, βαθειά μέσα μου τυπωμένες.

Όλα μου ξυπνούν μέσα μου τα παλιά. Νά, αυτός ο δρόμος που φέρνει στο μυλό των ρημαγμένων και το Κορδόνι του ναυαγισσιστικού. Μ' ένα μου φίλο τον ώνομάσαμε Γιαπού—'Ιερό (κι' αυτό από τον Βέρν) γιατί είναι ψήλωμα. Νά παρακάτω ο καθ' αυτό 'Αϊ-Γιάννης με την άμμουδιά του και τους βράχους που την τριγυρίζουν και το γεφύρι που ένώνει τους όχλους μιάς ξερής ρεματιάς.

Έδω έρχόμαστε να παίξουμε και να κάμουμε λουτρά, όλοι τρελόπαιδα, όλοι συνεπαρμένοι από το άγριο μεγαλείο της Φύσεως που μάς τριγύριζε, όλοι με τες ίδιες ιδέες, τες ίδιες σκέψεις, την ίδια φαντασία...

Νά ή κουφάλα αυτή μες στον βράχο τον θεόρατο, τον ανοιχτό από πάνω, που το έμβασμά της δύσκολα κι' από κοντά μονάχα διακρίνεται. Μαγευμένος από τα μυθιστορήματα της «Διαπλάσεως» που τότες άρχισα να την λαχταρώ και δανεικά την διάβαζα, κλεφτά, από ένα σύντροφό μου, μαζί κι' εκείνον στο παιγνίδι, τον ώνόμασα «ο Βράχος ο Κλειστός» κι' έμεις ήμαστε τάχα «οι Μικροί Ροβινσώνες» — ός είμαστε και πολλοί.

Παρέκει εκείνο το άκρωτήριο, που απότομα σηκώνεται στη θάλασσα πάνω την πολύσαλη, και που τα κύματα, σαν σπάνουν στα πόδια του, ήχολογούν βαθειά σά νάταν κύφιο, είναι ή «Νήσος της 'Απελπισίας» (από την «Σφιγγα των Πάγων»).

Αυτός ο ήμερος σκόπελος έδω κοντά στην άκροθαλασσιά, που το κύμα τον στεφανώνει με αφρόκινα και τα πουλιά και τα ψάρια τρέχουν εκεί να ξεκουραθούν στην ήσυχία του, σαν σε φιλόξενο

νησί, ήταν, λέει ή «Νήσος Σέρμαν» (των Διετών Διακοπών).

Και θυμάμαι κάπου-κάπου πως και τότε γινόμαστε ακόμη πιό παιδιά απ' ό,τι ήμαστε, και φτιάναμε ξυλένια καϊκάκια και τους βάχαμε τιρόνι, τενεκέ και πανιά κουρέλια ή και χαρτιά, και παίζαμε τα ταξείδια. 'Αλλο ήταν το «Σλιγγι» με τα δεκατέσσερα παιδιά (κατάντησε να γράψω τα όνόματά τους με μολύδι στού σπητιού μας την έξωπορτα, για να μην τα λησμονήσω) άλλο ο «'Αλδρανος» που πήγαине στέες έρημιές του Πόλου που κι' αυτός είχε την θέσι του, δεν θυμούμαι καλά που' άλλο ή «'Ιάνα» και άλλα άλλα όνόματα, που δεν μώρχουνται τώρα στο νού...

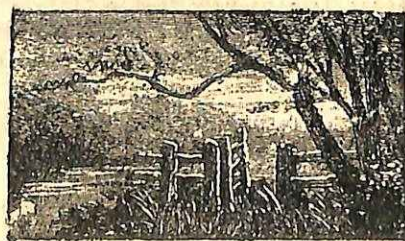
Και περίεργο: «Όσες φορές και τώρ' ακόμη πιάζω να ξαναδιαβάσω την «Σφιγγα των Πάγων», νοιώθω την ίδια μελαγχολία μπρός στο 'Απειρο και τον 'Ωκεανό και στα ξερονήσια που περιγράφονται, όπως νοιώθω κι' έννοιωθα μπρός 'ς αυτό το μέρος της πατρίδος μου!...

Και μου είναι αγαπητό: 'Απόψε πάλι προς τα εκεί έφερα τα βήματά μου, σαν μαγνητισμένος, χωρίς να ξέρω που πηγαίνω. Και κάθισα πάνω στο βράχο και τα είδα όλα γύρω μου: την θάλασσα, την άμμουδιά, τ' άκρωτήρια, τους ξερούς βράχους.

Και μου ξαναθύμισαν τα παλιά, τα περασμένα!

«Αχ! πόσο είναι μακριά!...

Σ. ΜΑΥΡΙΔΗΣ

ΕΠΟΧΗ

Φύλλα Φθινοπώρου

11

Φύσησε ο βορρᾶς κι' άρχίζει θυμωμένος να σφυρίζη 'ς την όρμη του δένδρα ρίχνει και τή δύναμή του δείχνει.

Κι' ή στεργιά δεν είν' ή μόνη π' έλη την ανακατώνει και το κύμα μιά τ' άρπάζει και 'ς το βράχο εύθυς το σπάζει.

Και 'ς το φύσημά του άκέμα σέρνει σύννεφα το χῶμα. Κι' αν μερόνυχτα γυρίζη, πάντ' ακούραστα σφυρίζει.

12

Αϊ, φθινόπωρο, θά φύγης και γι' αυτό το βήμ' ανοίγεις κι' ο χειμῶνας με το χιόνι νάτος, έρχεται, σιμώνει.

'Στο καλό να πᾶς μαζί σου πάει, χάνεται ή ζωή σου και ζωή καινούργια άρχίζει, του χειμῶνα π' άντικρύζει.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΜΩΡΑΪΤΗΣ

ΔΙΚΑΙΟΛΟΓΗΜΕΝΗ ΣΥΜΠΑΘΕΙΑ

Μιά μέρα περπατούσα βιαστικός και άφηρημένος 'Έξαφνα μου φάνηκε σαν να πέρασε από μπροστά μου μιά γνωστή και

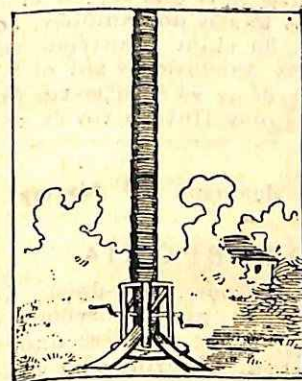
πολύ συμπαθητική μου φυσιογνωμία. «Ποιος ήτον; — λέγω μέσα μου — τί άφηρημάδα είνε αυτή! πρέπει να τιμωρηθώ. Θα γυρίσω πίσω' πρέπει να ιδώ ποιός ήτον».

Γυρίζω πίσω τρεχᾶτος. Προχωρώ, προχωρώ, μα δεν άπαντώ κανένα. «Τί διάβολο, φτερά έκαμε;». Παύω την καταδίωξιν, γυρίζω πίσω και τραβώ στη δουλειά μου. 'Έξαφνα πάλι, στο ίδιο μέρος, σαν να μου φάνηκε πως τον ξαναείδα. Χαμογελώ, χαμογελᾶ' τον χαιρετώ, με χαιρετᾶ' στέκομαι, στέκεται' και ὦ!... αναγνωρίζω απέναντί μου — πολύ γνωστόν και πολύ συμπαθητικόν μου πρόσωπον — τον έαυτόν μου μέσα σ' ένα μεγάλον καθρέφτη πιλοπωλείου.

Δ. ΓΡ. ΚΑΜΠΟΥΡΟΓΛΟΥΣ

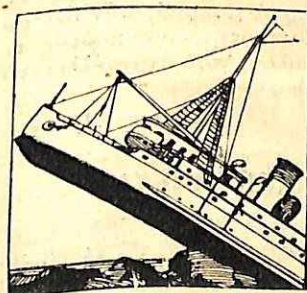
ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

Εύχρηστος ιστός

του σωλήνος του τηλεσκοπίου. Έχει ύψος εκατέν ποδών και ανοιγοκλείεται εύκολώτα εντός όλίγων λεπτών της ώρας διά τροχού κινουμένου υπό δύο άνδρων. Έχει το προτέρημα να μη πιάνη πολύν τόπον όταν είνε κλεισμένος.

Ναυάγιον εις την 'Αλάσκαν

σκοπέλους του Sentinel Island εις την 'Αλάσκαν. Το μέσον του σκάφους έσφηνώθη μεταξύ δύο βράχων, ή δε πρύμνη, υπό το βάρος των μηχανών, άνύψωσε την πύραν εις τον άέρα και ακούμβησεν εις τον πυθμένα.

Περίεργον Δένδρον

τον βορρᾶν. Το δένδρον αυτό εύρίσκειται εις την νήσον Μαζόρκαν.

Εβδομαδιαίοι διαγωνισμοί

α') Μαγική εικών

Ο μάγειρος έχασε το μαχαίρι της κουζίνας. Είμπορείτε να το εύρετε;

β') Παίγνιον

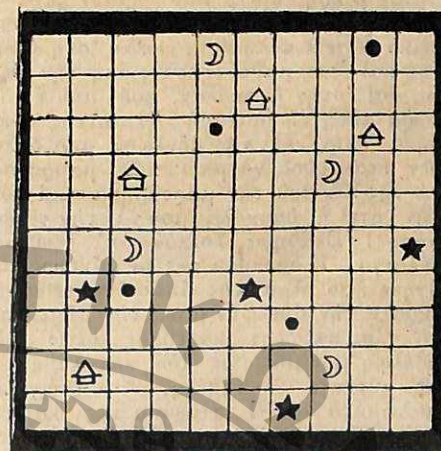
[Έστάλη υπό του Κομφοτακούνη]

KH	MY	KPH	ΛH	ΣI
MI	EY	TI	NI	BOI
Λ	KA	NOP	KOP	TH

Νά συναρμολογηθούν αι άνωτέρω συλ-

λαβαί, ούτως ώστε να σχηματισθούν πέντε νήσοι της Μεσογείου.

γ') Πρόβλημα

Το τετράγωνον αυτό πρέπει να διαιρεθῇ εις τέσσαρα μέρη, καθέν των οποίων ναποτελείται από ίσον αριθμόν τετραγωνιδίων, και να περιέχη από μίαν μαύρην κοκκίδα, μίαν ήμισέληνον, ένα άστερίσκον και ένα οίκισκον.

Αήλωσις: Αί λύσεις—όσωνδήποτε ζητημάτων του αυτού φυλλαδίου, — συνοδεύονται υπό ενός μόνον δεκαλέπτου γραμματόσημου.

Λύσις του Αινίγματος και του Τριγώνου του 50ού φυλλαδίου

α') Η Σελήνη, το σέλινον.

β') ΘΑΣΟΣ [Έπενθυμίζεται, ΑΡΗΣ — διότι διά να στείλῃ κα- ΣΗΜ — νείλυσιν και να συμ- ΟΣ — περίληφθῇ μεταξύ των λυτών, δεν είνε ανάγκη να λύσῃ και τα δύο ζητήματα κάθε φύλλου. Άρκαι και μόνον το έν.]

Ἰδὲ τὸν Ὀ-
δηγὸν τοῦ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνδρομή
τοῦ Κερβ

ΑΛΗΣΜΟΝΗΤΗ ΤΙΜΩΡΙΑ

«Γοήγορα νὰ πᾶς ἡ ἴδια νὰ φέρῃς ἐδῶ τὴν ἀδελφή σου!» μοῦ εἶπε ἡ αὐστηρὴ δασκάλισσα καὶ μοῦ ἔδειξε τὴ θύρα.
Ἐγὼ τὰ ἔβλεπα μεγαλότερη δυστυχία ἀπὸ αὐτὴν δὲν θὰ ὑπῆρχε γιὰ μένα· εἴ-
ξουρα καλὰ τὴ ἡδέλε τὴν ἀδελφή μου καὶ μὲ ἔπιασαν τὰ κλάμματα. Τὸ ἴδιον πρῶτὴ τὴν εἶχα κράξῃ τὴν καυμένη νὰ δῇ ἔναν καίνουργιο ὥραιο χάριτι ποὺ εἶχαν φέρεῖ στὴν τάξι μου. Φαίνεται ὅμως, ὅτι ἀπὸ τὸν μεγάλο τῆς θάνασμο, ἄφ.σε νὰ τῆς πῶσθαι τὸ μελανοδοχεῖο ποὺ κρα-
τοῦσε στὸ χέρι καὶ γέμισε τὸ πάτωμα μελάνια. Τὸ κακὸ ἦταν ἀνεπαρόρθωτο καὶ τίποτε δὲν μπορούσε νὰ μᾶς σώσῃ· ἡ ἀδελφή μου ἀπελπισμένη μὲ κύτταζε παρακλητικὰ καὶ μοῦ «πέε μου, ἀδελ-
φοῦλά μου, ποὺ δὲν θὰ μὲ μαρτυρήσῃς.» τῆς τὸ ὑπεσχέθηκα μὲ χαρὰ καὶ φύγαμε γοήγορα ἀπὸ τὴν τάξι.

Σὰν μικρὴ ὅμως ποὺ ἦμουν ἔβλεπα τὴν ὑπόσχεσιν καὶ ἐμπιστευτήκα τὸ μυ-
στικὸ σὲ μιὰ φίλῃ μου, ἐκείνη σ' αὐτὴ δὲν τῆς καὶ ἔτσι μαθεύτηκε εἰς ὅλη τὴν τάξι ὡς καὶ σ' αὐτὴν δασκάλα, ποὺ μοῦ ἔδιδε τὴν αὐτὴ τὴ διαταγή. Κλαίοντας ἀνέ-
βηκα σ' αὐτὴν τάξι τῆς ἀδελφῆς μου ἀλλὰ δὲν ἐτολμοῦσα νὰ μωρὸ πῶς μπορούσα νὰ τῆς πῶ ποὺ τὴν μαρτύρησα καὶ ποὺ τὴν ζητεῖ ἡ δασκάλα μου νὰ τὴν τιμω-
ρήσῃ! Ἐκάθησα λοιπὸν ἀπ' ἔξω καὶ ἔκλαιγα. Ἡ δασκάλα τῆς μὲ ἀκουσε καὶ βγήκε ἔξω· ἄμα τῆς εἶπα τὴ συνβέβαινε, ἔκραξε τὴν ἀδελφὴν μου, τὴν πῆρε ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τὴν κατέβασε κάτω. Ἡ ἀδελφή μου μόλις μὲ εἶδε, κατάλαβε καὶ μὲ κύτταζε λυπημένη. Δὲν ξέρω τί μαλώματα καὶ τί τιμωρία τῆς ἔκαμαν, ξέρω ὅμως καλὰ ὅτι ὅσο μεγάλη καὶ αὐστηρὴ καὶ ἂν ἦταν ἡ τιμωρία τῆς, πάντα θὰ ἦτον μικρότερη καὶ πολὺ πιὸ ἐλαφρὰ ἀπὸ τὴν δικήν μου. Αὐτὴ γρή-
γορα λησμονήθηκε τὸν πόνο τῆς, ἐνῶ ἐγὼ οὐτὲ τὸν λησμονήσα, οὐτὲ θὰ τὸν λησμο-
νήσω!

Βάρκα τοῦ Κανάρη

ΦΘΙΝΟΠΩΡΟ ΠΙΑ!

Μελαγχολικά, μονότονα, κλαψιάρικα κυτῶ ἡ βροχὴ τῆς γυάλινες πλάκες τῶν παραθύρων καὶ ἡ μεγάλες σὰν χονδρὰ δάκρυα σταγόνες, ἀφίρουν ἕνα ξηρὸ πέν-
θιμο κρότο, καθὼς πέφτουν στὰ μαρμα-
μένα φύλλα, τὰ κομμάτια τῆς χθελίνης ἐμμορφιάς, ποὺ ἐσκόρπισε στὴν ολόγυμνη γῆ ὁ πρῶτος δυνατὸς ἀνέμος.

Φθινόπωρο πιά!
Ἐκεῖ ἡ ὑψηλὴ κορυφὴ τοῦ ἀντικρυ-
νοῦ βουνοῦ καίονται μέσα στὸν καπνὸ, ποὺ γύρω τους ἐσχημάτισαν τὰ σύννεφα. Τὰ δένδρα μὲ ἀρκετὰ ἀκόμα, μὰ μισο-
κυτρινισμένα φύλλα, λές βλέπουν μὲ λύπη τοὺς τῆ φύσι, ποὺ οὐλοσθεθαίνει, τὴν μεγαλοπρέπεια, ποὺ δλοένια πρῶτα κῆπου-κάπου, στοὺς χίλους τὰ πρῶτα χρυσάνθεμα, τὰ μελαγχολικά ἀνθὴ τῆς ἐποχῆς, σκόβουν δειλὰ τὴν βαρεῖα γιὰ

τὸ λεπτὸ μίσχο τους στεφάνη, σὰν κου-
ρασμένο κεφαλάκι.

Μὲ τῆς ἔμμορφες ἡμέρες τοῦ Σεπτεμ-
βρίου, «τὸ μικροκαλοκαίρι», ὅπως λέμε, σχεδὸν δὲν ἐπίστευα, ποὺ μᾶς ἦλθε τὸ Φθινόπωρο.

Ἀγαπῶ τόσο πολὺ τὸν οὐρανὸ ἀνέ-
φελον, τὸ λειβάδι ἀνθισμένο, τὴ φύσιν ὀλοζώνταν, ὀλοπράσινη, χαρούμενη! Μὰ ἐτελείωσε! Τώρα ἐπέσθηκα! «Ὅλα μοῦ τὸ λέν: Φθινόπωρο πιά!

Ἐχὼ τῆς Καρδιάς

ΤΟ ΣΥΝΝΕΦΑΚΙ

Ἀνάλαφρο κατέβηκε
Καὶ στὰ χλωρὰ τὰ πλάγια τοῦ βουνοῦ
τὸ χωριουδάκι σκεπασέ,
Σύννεφ' ὥρατο τ' οὐρανοῦ.

Τὰ κρόσια σου υπερδεύτηκαν
Στὶς καστανιές πάνω τοῦ λόγγου,
Κι' ἀπλώθη κάτω ἡ σκιά
Τοῦ στακτερόχρυσου σου ὄγκου.

Ὡ! κι' ἂν μᾶς φύγῃς, ἄγγελος
ἔσυ κρυφὸς τῶν πόνων μας νὰ γίνῃς,
ψηλά στὸν Πλάστη, στὸ γλαυκὸ
Αἰθίοιο δῶμα τῆς γαλήνης!

Δάφνης Στέφανος

ΔΥΟ ΓΕΙΤΟΝΕΣ

Δύο γείτονες ἔχουν πολυμελὴ οἰκογέ-
νεια καὶ ὡς μόνον πόρον ζωῆς τὴν ἐρ-
γασίαν τῶν.

Ὁ ἕνας ἦτο ἀνίσχυρος πάντοτε, δὴτὶ ἐσκέπτετο τὴ θὰ ἐγίνοντο τὰ παιδιὰ τοῦ ἐάν ἀπέθνησκε.

Ὁ ἄλλος ἂν καὶ συχνὰ τὸ ἐσυλλογι-
ζετο, ἐν τούτοις ἔλεγεν: «Ὁ Θεὸς ὅστις γνωρίζει ὅλας τὰς ἀνάγκας τῶν πλάσμα-
των τοῦ θὰ φροντίσῃ καὶ δι' ἐμὲ καὶ τὴν οἰκογένειάν μου».

Καὶ ἔξη ἡσυχος, ἐν ᾧ ὁ ἄλλος δὲν εἶχε στιγμὴς ἡσυχίας καὶ εὐχαρίστησιν.

Μίαν ἡμέραν ὅπου ἐλογίζετο εἰς τοὺς ἀγροὺς εἶδε μερικὰ πουλιὰ νὰ κρύβον-
ται εἰς ἕνα θάμνον νὰ φεύγουν καὶ νὰ ἔρχονται πάλιν μετ' ὀλίγον.

Ἐπλησίασε περίεργος καὶ εἶδε δύο φωλιές πλαῖ-πλαῖ μὲ πολλὰ πουλάκια, τὰ ὅποια ἦσαν ἀκόμη χωρὶς πετρεῖα.

Αἱ μητέρες ἐπηγαινοῦρχοντο γιὰ νὰ φέρουν τροφὴν εἰς τὰ μικρά των. Αἱ φωνῆς τὴν στιγμὴν ὅπου μίαν ἀπὸ τῆς μη-
τέρας ἦρχετο μὲ κατὶ εἰς τὸ ἄμφορος τῆς, ἕνα γεράκι τὴν ἄρπαξε καὶ τὸ κακόμοιρον τὸ πουλὶ ἐσπάραξε εἰς τὰ νύχια τοῦ.

Ὁ ἀνθρώπος ποὺ τὸ εἶδε καταλυπῆθη, διότι ἐσκέφθη ὅτι ὁ θάνατος τῆς μητέ-
ρας εἶνε καὶ ὁ θάνατος τῶν παιδιῶν. Τὰ ἰδικὰ μου παιδιὰ δὲν ἔχουν ἄλλον ἀπὸ ἐμὲ, τί θὰ γίνουν ἐάν τοὺς λείπω; Καὶ ὅλην τὴν ἡμέραν ἦτο καταλυπη-
μένος.

Τὴν ἐπομένην ποὺ ἐγύρισεν εἰς τὸν ἀγρόν του ἐπῆγε νὰ ἴδῃ ἐάν ἔξη κανένα

ἀπὸ τὰ πουλάκια. Μὲ μεγάλῃν του ἐκ-
πληξιν τὰ εἶδε ὅλα ὑγιέστατα.

Ἐπερίμενε ὀλίγον, κρυμμένος κοντὰ στὸ θάμνον διὰ νὰ ἴδῃ τί θὰ συνέβαι-
νεν.

Μετ' ὀλίγον βλέπει τὴν ἄλλην μη-
τέρα ἡ ὅποια ἔφερε βιαστικὰ τὴν τρο-
φὴν τῶν μικρῶν τῆς καὶ τὴν ὅποιαν ἐμοίρασε καὶ εἰς τὰ ὄρφανὰ πουλάκια. Τὸ βράδυ διηγῆθη εἰς τὸν γείτονά του ὅ,τι εἶχεν ἰδεῖ. Ὁ γείτων του εἶπε: «Διατὶ ν' ἀνησυχῇς; Ποτὲ ὁ Θεὸς δὲν ἐγκαταλείπει τοὺς ἰδικούς του. Ἡ ἀγά-
πη του ἔχει μυστήρια ἀνεξιχνίαστα.

Νὰ πιστεύωμεν, νὰ ἐπιζώμεν, νὰ τὸν ἀγαπῶμεν καὶ ἄς ἀκολουθώμεν τὸν δρό-
μον μας ἐν εἰρήνῃ.

Ἐάν ἀποθάνω πρὶν ἀπὸ σέ, θὰ εἶσαι ὁ πατέρας τῶν ἰδικῶν μου παιδιῶν, ἐάν ἀποθάνῃς σύ, θὰ εἶμαι ὁ πατέρας τῶν ἰδικῶν σου, ἐάν ἀποθάνωμεν καὶ οἱ δύο πρὶν νὰ εἶνε εἰς θέσιν νὰ ἐργάζωνται διὰ νὰ ζήσουν, θὰ ἔχουν Πατέρα τὸν ἐν τοῖς οὐρανοῖς.»

(Lamennais)

Δούκισσα τοῦ Δάνται

ΠΡΩΤΟΒΡΟΧΙΑ

Βρέχει. Σταλάζουν ἀργὰ-ἀργὰ στὸ χῶμα, σὰν δάκρυα ποὺ συνοδεύουν τὴ φύσιν στὸ μνημὰ τῆς, ψυχάλες ἀπὸ τὰ μολυβένια σύννεφα. Ἡσυχία, οὐτε φύλλον δὲν κουνιέται ἐπάνω στοὺς κλάδους τῶν δένδρων, οὐτε ὁ βορρῆς φυσᾷ ἀνάμεσα στὰ κύματα, οὐτε ἀστραπεὶ σκίζον τὰ σύννεφα, οὐτε βροντᾷ σείνον τὴ γῆ. Βρέχει μόνον, πένθιμο καὶ σιγαλὰ! Καὶ μέσα ἀπὸ τὰ μαύρα σύννεφα, ποὺ ὀλονὲν ἔρχονται καὶ ἐξογκοῦνται ἀπὸ τὰ βάρη τοῦ βορρᾶ, φαίνονται νὰ φεύγουν γοργὰ τὰ χελιδόνια. Εἶνε τὸ προανάκρουσμα τοῦ χειμῶνος.

Καὶ ἔξαφνα, ἀεράκι φυσᾷ. Μία ἀστρα-
πὴ φωτίζει τὰ νέφη καὶ μιὰ βροντὴ ἀκούγεται μακρὰ-μακρὰ, σὰν ὕναιον καὶ σὰν πραγματικότης, σὰν κρότος τε-
ραστίου τηλεβόλου, ποὺ ἀναγγέλλει τὸν θάνατον τῆς Φύσεως.

Τέλλος Ἄγρας

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Εἰς τὸ Σχολεῖον, ἡ διδασκάλισσα:

— Ποῦ εἶνε, Λιλή, ὁ καρπὸς τῆς χειρὸς σου; Καὶ ἡ Λιλή, νομίζουσα ὅτι τῆς λέγει διὰ τὸ καρδί ποὺ κρατοῦσε πρὸ ὀλίγου:

— Τὸν ἔφαγα, κυρία!
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἑλληνικῆς Δόξης

Εἰς τὴν Ἑλληνικὴν Δόξαν, εἶπαν ὅτι ἕνας κύριος παίζει πιάνο μὲ τὸ αὐτὸ. Ἐδοκίμασε νὰ τὸ κᾶμῃ καὶ αὐτὴ, ἀλλὰ δὲν τὸ κατώρ-
θωσε.
— Ἀδύνατο, εἶπε. Φαίνεται ὅτι ταῦτα ἐκείνου τοῦ κυρίου θὰ εἶνε σκληρὰ σὰν δά-
κτυλα.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀρχιζελάνου.

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟΝ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑ ΤΩΝ ΨΕΥΔΩΝΤΩΝ ΤΟΥ 1911

Ἀρχίζει ἡ ψηφοφορία!

Βραβεῖα 200 δραχμῶν!

ΑΠΟ σήμερον ἀρχίζει ἡ ψηφοφορία διὰ τὴν ἀνακήρυξιν τῶν δέκα ὠραιότερων ψευδω-
νῶν τοῦ 1911, κατὰ τοὺς ὅρους τοῦ Γενι-
κοῦ Δημοψήφισματος, τοὺς δημοσιευθέντας εἰς τὸ 38ον φύλλον ἔ. ἔ. σελίς 307. Σὰς τοὺς ὑπεθυμίζω δι' ὀλίγων:

1.—Ἐκλέξιμα ψευδώνυμα εἶνε μόνον ὅσα ἐφάνησαν εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν τοῦ τόμου τούτου, ἥτοι εἰς τὴν στήλην «Ἐγκρί-
σεις Ψευδωνύμων», εἶτε ὡς νέα ψευδώνυμα, εἶτε ὡς ἀνανεώσεις παλαιῶν, εἰς τὰ φύλλα τὰ ἀπὸ 1ης Δεκεμβρίου 1910 μέχρι τοῦ ση-
μερινοῦ.

2.—Ἐκλογεῖς εἶνε δωρεὰν μὲν ὅλοι οἱ συνδρομηταί, συνδρομητρίαι καὶ ταδέλφια των, ὅσοι ἔχουν ἤδη ψευδώνυμον διὰ τὸ 1911. Ἐπὶ πληρωμῇ δὲ λεπτῶν εἰκοσι (20) εἰς γραμματὸσημον συνοδεῦον τὴν ψήφον των, ὅσοι ἐκ τῶν ἀνωτέρω δὲν ἔχουν ψευδώνυμον. Καὶ ἐπὶ πληρωμῇ λεπτῶν πενήκοντα (50), εἰς γραμματὸσημον ἐπίσης, οἱ κατὰ φύλλον ἀγορασταί.

3.—Ἡ ψηφοφορία θὰ γίνῃ διὰ ψηφοδελ-
τίων. Ἐκαστος τῶν ὡς ἀνω δικαιουμένων, θὰ στείλῃ ἀπὸ τὴν ψηφοδέλτιον, ἀντιγράφων ἐπὶ τεμαχίῳ χάρτου, μεγέθους ἴσου μὲ τὸ ἡ-
μιον μίᾳς σελίδος τῆς «Διαπλάσεως», καὶ συμπληρῶν τὸ ὑπόδειγμα τοῦτο:

ΨΗΦΟΔΕΛΤΙΟΝ

Ὄνομα ἐκλογεως:

Ψευδώνυμον:

Ἐν τῇ 1911

Ἐκ τῶν ἐν τῇ «Διαπλάσει» τοῦ 1911 ἐγ-
κριθέντων ψευδωνύμων, ποὺ ἤρσαν πε-
ρισσότερον τὰ ἐπόμενα δέκα, τὰ ὅποια ἀναγράφω κατὰ τάξιν προτιμῆσεώς μου:

1ον
2ον
3ον
4ον
5ον
6ον
7ον
8ον
9ον
10ον
Ὑπογραφή ἰδιωχείους.....

4.—Ψηφοδέλτια εἶνε δεκτὰ ἀπὸ σήμερον μέχρι τέλους Δεκεμβρίου 1911.

5.—Δέκα ψευδώνυμα, ἐκ τῶν ἐκλεξιμῶν, τὰ μελλόντα νὰ συγκεντρώσων τὰς περισσο-
τέρας ψήφους, θὰ βραβευσθῶν, ἥτοι ἐν μὲ Ἀ' Βραβεῖον, τρία μὲ Β' Βραβεῖον, καὶ τὰ λοιπὰ ἔξ μὲ Γ' Βραβεῖον. Ἐτέρα δὲ 20, μετὰ τὰ βραβευθίσμενα, θὰ λάβουν Ἐπαινον.

6.—Δέκα ἐπίσης ψηφοδέλτια ἐκλογέων, ἥτοι τὰ συμφωνούντα περισσότερον μὲ τάποτε-
λέσματα τοῦ Δημοψήφισματος, θὰ βραβευσθῶν κατὰ σειράν, ἥτοι ἐν μὲν Α' Βραβεῖον, ἐ-
κείνο ποὺ θὰ συμφωνῇ περισσότερον ὅλων, μὲ Β' Βραβεῖον τὰ τρία ἐπόμενα, καὶ μὲ Γ' Βρα-
βεῖον τὰ λοιπὰ ἔξ. Ἐπίσης ἕτερα 20, μετὰ τὰ βραβευθίσμενα, θὰ λάβουν Ἐπαινον.

7.—Οἱ κάτοχοι τῶν βραβευθισμένων ψευ-
δωνύμων θὰ λάβουν ὡς ἀμοιβήν: Ὁ μὲν τοῦ Α' Βραβεῖου, τρεῖς (3) τόμους «Διαπλάσεως» ἐκ τῶν τιμωμένων δρ. 8. Οἱ τοῦ Β' Βρα-
βεῖου, δύο (2) τόμους «Διαπλάσεως» ἐκ τῶν τιμωμένων δρ. 4. Οἱ τοῦ Γ' Βρα-
βεῖου, ἕνα (1) τόμον «Διαπλάσεως» ἐκ τῶν τιμωμένων δρ. 2. Οἱ δὲ τοῦ Δ' Βραβεῖου, ἕνα (1) τόμον «Διαπλάσεως» ἐκ τῶν τιμωμένων δρ. 1. Ὁ μὲν τοῦ Α' Βραβεῖου, ἕνα (1) τόμον «Διαπλάσεως» ἐκ τῶν τιμωμένων δρ. 3.50. Ὁ μὲν τοῦ Β' Βραβεῖου, ἕνα (1) τόμον «Διαπλάσεως» ἐκ τῶν τιμωμένων δρ. 2. Οἱ δὲ τοῦ Γ' Βραβεῖου, ἕνα (1) τόμον «Διαπλάσεως» ἐκ τῶν τιμωμένων δρ. 1.50. Ὁ μὲν τοῦ Δ' Βραβεῖου, ἕνα (1) τόμον «Διαπλάσεως» ἐκ τῶν τιμωμένων δρ. 1.00. Ὁ μὲν τοῦ Ε' Βραβεῖου, ἕνα (1) τόμον «Διαπλάσεως» ἐκ τῶν τιμωμένων δρ. 0.50. Ὁ μὲν τοῦ Στ' Βραβεῖου, ἕνα (1) τόμον «Διαπλάσεως» ἐκ τῶν τιμωμένων δρ. 0.25. Ὁ μὲν τοῦ Ζ' Βραβεῖου, ἕνα (1) τόμον «Διαπλάσεως» ἐκ τῶν τιμωμένων δρ. 0.125. Ὁ μὲν τοῦ Η' Βραβεῖου, ἕνα (1) τόμον «Διαπλάσεως» ἐκ τῶν τιμωμένων δρ. 0.0625. Ὁ μὲν τοῦ Θ' Βραβεῖου, ἕνα (1) τόμον «Διαπλάσεως» ἐκ τῶν τιμωμένων δρ. 0.03125. Ὁ μὲν τοῦ Ι' Βραβεῖου, ἕνα (1) τόμον «Διαπλάσεως» ἐκ τῶν τιμωμένων δρ. 0.015625. Ὁ μὲν τοῦ ΙΑ' Βραβεῖου, ἕνα (1) τόμον «Διαπλάσεως» ἐκ τῶν τιμωμένων δρ. 0.0078125. Ὁ μὲν τοῦ ΙΒ' Βραβεῖου, ἕνα (1) τόμον «Διαπλάσεως» ἐκ τῶν τιμωμένων δρ. 0.00390625. Ὁ μὲν τοῦ ΙΓ' Βραβεῖου, ἕνα (1) τόμον «Διαπλάσεως» ἐκ τῶν τιμωμένων δρ. 0.001953125. Ὁ μὲν τοῦ ΙΔ' Βραβεῖου, ἕνα (1) τόμον «Διαπλάσεως» ἐκ τῶν τιμωμένων δρ. 0.0009765625. Ὁ μὲν τοῦ ΙΕ' Βραβεῖου, ἕνα (1) τόμον «Διαπλάσεως» ἐκ τῶν τιμωμένων δρ. 0.00048828125. Ὁ μὲν τοῦ ΙΣΤ' Βραβεῖου, ἕνα (1) τόμον «Διαπλάσεως» ἐκ τῶν τιμωμένων δρ. 0.000244140625. Ὁ μὲν τοῦ ΙΣΤΙ' Βραβεῖου, ἕνα (1) τόμον «Διαπλάσεως» ἐκ τῶν τιμωμένων δρ. 0.0001220703125. Ὁ μὲν τοῦ ΙΣΤΙΙ' Βραβεῖου, ἕνα (1) τόμον «Διαπλάσεως» ἐκ τῶν τιμωμένων δρ. 0.00006103515625. Ὁ μὲν τοῦ ΙΣΤΙΙΙ' Βραβεῖου, ἕνα (1) τόμον «Διαπλάσεως» ἐκ τῶν τιμωμένων δρ. 0.000030517578125. Ὁ μὲν τοῦ ΙΣΤΙΙΙΙ' Βραβεῖου, ἕνα (1) τόμον «Διαπλάσεως» ἐκ τῶν τιμωμένων δρ. 0.0000152587890625. Ὁ μὲν τοῦ ΙΣΤΙΙΙΙΙ' Βραβεῖου, ἕνα (1) τόμον «Διαπλάσεως» ἐκ τῶν τιμωμένων δρ. 0.00000762939453125. Ὁ μὲν τοῦ ΙΣΤΙΙΙΙΙΙ' Βραβεῖου, ἕνα (1) τόμον «Διαπλάσεως» ἐκ τῶν τιμωμένων δρ. 0.000003814697265625. Ὁ μὲν τοῦ ΙΣΤΙΙΙΙΙΙΙ' Βραβεῖου, ἕνα (1) τόμον «Διαπλάσεως» ἐκ τῶν τιμωμένων δρ. 0.0000019073486328125. Ὁ μὲν τοῦ ΙΣΤΙΙΙΙΙΙΙΙ' Βραβεῖου, ἕνα (1) τόμον «Διαπλάσεως» ἐκ τῶν τιμωμένων δρ. 0.00000095367431640625. Ὁ μὲν τοῦ ΙΣΤΙΙΙΙΙΙΙΙΙ' Βραβεῖου, ἕνα (1) τόμον «Διαπλάσεως» ἐκ τῶν τιμωμένων δρ. 0.000000476837158203125. Ὁ μὲν τοῦ ΙΣΤΙΙΙΙΙΙΙΙΙΙ' Βραβεῖου, ἕνα (1) τόμον «Διαπλάσεως» ἐκ τῶν τιμωμένων δρ. 0.0000002384185791015625. Ὁ μὲν τοῦ ΙΣΤΙΙΙΙΙΙΙΙΙΙΙ' Βραβεῖου, ἕνα (1) τόμον «Διαπλάσεως» ἐκ τῶν τιμωμένων δρ. 0.00000011920928955078125. Ὁ μὲν τοῦ ΙΣΤΙΙΙΙΙΙΙΙΙΙΙΙ' Βραβεῖου, ἕνα (1) τόμον «Διαπλάσεως» ἐκ τῶν τιμωμένων δρ. 0.000000059604644775390625. Ὁ μὲν τοῦ ΙΣΤΙΙΙΙΙΙΙΙΙΙΙΙΙ' Βραβεῖου, ἕνα (1) τόμον «Διαπλάσεως» ἐκ τῶν τιμωμένων δρ. 0.0000000298023223876953125. Ὁ μὲν τοῦ ΙΣΤΙΙΙΙΙΙΙΙΙΙΙΙΙΙ' Βραβεῖου, ἕνα (1) τόμον «Διαπλάσεως» ἐκ τῶν τιμωμένων δρ. 0.00000001490116119384765625. Ὁ μὲν τοῦ ΙΣΤΙΙΙΙΙΙΙΙΙΙΙΙΙΙΙ' Βραβεῖου, ἕνα (1) τόμον «Διαπλάσεως» ἐκ τῶν τιμωμένων δρ. 0.000000007450580596923828125. Ὁ μὲν τοῦ ΙΣΤΙΙΙΙΙΙΙΙΙΙΙΙΙΙΙΙ' Βραβεῖου, ἕνα (1) τόμον «Διαπλάσεως» ἐκ τῶν τιμωμένων δρ. 0.0000000037252902984619140625. Ὁ μὲν τοῦ ΙΣΤΙΙΙΙΙΙΙΙΙΙΙΙΙΙΙΙΙ' Βραβεῖου, ἕνα (1) τόμον «Διαπλάσεως» ἐκ τῶν τιμωμένων δρ. 0.00000000186264514923095703125. Ὁ μὲν τοῦ ΙΣΤΙΙΙΙΙΙΙΙΙΙΙΙΙΙΙΙΙΙ' Βραβεῖου, ἕνα (1) τόμον «Διαπλάσεως» ἐκ τῶν τιμωμένων δρ. 0.000000000931322574615478515625. Ὁ μὲν τοῦ ΙΣΤΙΙΙΙΙΙΙΙΙΙΙΙΙΙΙΙΙΙΙ' Βραβεῖου, ἕνα (1) τόμον «Διαπλάσεως» ἐκ τῶν τιμωμένων δρ. 0.0000000004656612873077392578125. Ὁ μὲν τοῦ ΙΣΤΙΙΙΙΙΙΙΙΙΙΙΙΙΙΙΙΙΙΙΙ' Βραβεῖου, ἕνα (1) τόμον «Διαπλάσεως» ἐκ τῶν τιμωμένων δρ. 0.00000000023283064365386962890625. Ὁ μὲν τοῦ ΙΣΤΙΙΙΙΙΙΙΙΙΙΙΙΙΙΙΙΙΙΙΙΙ' Βραβεῖου, ἕνα (1) τόμον «Διαπλάσεως» ἐκ τῶν τιμωμένων δρ. 0.000000000116415321826934814453125. Ὁ μὲν τοῦ ΙΣΤΙΙΙΙΙΙΙΙΙΙΙΙΙΙΙΙΙΙΙΙΙΙ' Βραβεῖου, ἕνα (1) τόμον «Διαπλάσεως» ἐκ τῶν τιμωμένων δρ. 0.0000000000582076609134674072265625. Ὁ μὲν τοῦ ΙΣΤΙΙΙΙΙΙΙΙΙΙΙΙΙΙΙΙΙΙΙΙΙΙΙ' Βραβεῖου, ἕνα (1) τόμον «Διαπλάσεως» ἐκ τῶν τιμωμένων δρ. 0.00000000002910383045673370361328125. Ὁ μὲν τοῦ ΙΣΤΙΙΙΙΙΙΙΙΙΙΙΙΙΙΙΙΙΙΙΙΙΙΙΙ' Βραβεῖου, ἕνα (1) τόμον «Διαπλάσεως» ἐκ τῶν τιμωμένων δρ. 0.000000000014551915228366851806640625. Ὁ μὲν τοῦ ΙΣΤΙΙΙΙΙΙΙΙΙΙΙΙΙΙΙΙΙΙΙΙΙΙΙΙΙ' Βραβεῖου, ἕνα (1) τόμον «Διαπλάσεως» ἐκ τῶν τιμωμένων δρ. 0.0000000000072759576141834259033203125. Ὁ μὲν τοῦ ΙΣΤΙΙΙΙΙΙΙΙΙΙΙΙΙΙΙΙΙΙΙΙΙΙΙΙΙΙ' Βραβεῖου, ἕνα (1) τόμον «Διαπλάσεως» ἐκ τῶν τιμωμένων δρ. 0.0

